

קיבלתי הכשרה כליהות את. בארץ קיבלתי הכשרה כזאת במשרד הבריאות. הייתי 18 שנה בערך בשירות המדינה. הושעתי מ- שירות המדינה. ובפברואר 1972 נתקבלתי לעבודה בבית החולים דנציגר בתל-אביב זה היה בתחילת רופא בית-הסוהר, כש נתרו לי עוד שישה חודשי-מאסר, מהעונש שהוטל עלי לרצות בכלא.

במהלך עבודתי בבית-החולים דנציגר, טיפלתי בגברת יוקל ובחולים אחרים. אני מטפל בכל חולה. אצלי החולה תמיד צודק. אם יש צורך לעזור למישהו, אני יוזם. בטיפולי בגברת יוקל לא יומתי דבר. גברת יוקל שכבה הייתה בחדר. זה היה חדר קטן, 2.60 מטר על 3.20. בחדר היו מיטה, כורסה, ארון ונוחיות. הייתי מחלק לה תרופות. מסדר את המיטה. דואג לי רחיצה ומביא לה את האוכל. אני גם משוחח עם החולה. אם יש צורך לשוחח כל אחד מהסגל עושה פעולות אלה. כל החולים היו מודים לי על הטיפול המסור. כשאני הייתי בתרונות, הייתי רוחץ את הגברת יוקל. כשהייתי רוחץ אותה, היא הייתה ללא בגדים. לפעמים הייתי גם משני חח עימה. אבל לא עשיתי לה מסג'. אף פעם לא עשיתי לה עיסוי. אף פעם גם לא רחצתי אותה לבד. נכון שהייתי לוקח את החולה לטיולים. מר דנציגר ביקש ממני לעשות זאת. הלכתי

כאן בצוואה עבודך. זה היה בערך חודשיים לפני פטירתה. לא שאלתי אותה מה פתאום כתבה צוואה לטובתי. היא אמרה לי תמיד שי תגמול לי על מעשי עבודה. לחולה, מילה טובה שווה יותר מתרופה. ואני הקפדתי להגיד לכל החולים מילים טובות. אהבתי לעודד אותה, והיא אהבה להיות בחברה. הייתי מעודד אותה לצאת לגינה. גשתי לה כל מה שביקשה. זה היה כשהידי שלה הייתה בגבס, והיא סבלה מכאבים. היא פחדה שלא תוכל להשתמש שוב ביד. הרגעתי אותה. היא פחדה עד הורדת הגבס, ואז התחלתי לעשות עימה תנועות ביד עד 90 מעלות.

אחר-כך לקחתי אותה לבתי-קפה. הייתי יוצא איתה מחוץ לשעות העבודה. כל פעם שיצאתי איתה. היא שילמה לי 20 לירות, ובבית-החולים ידעו עלי-כן. כסף מתנה היא אף פעם לא נתנה לי. אבל נתנה לי טלוויזיה ושעון. גברת יוקל הכירה את אשתי ואת שלושת בני. את עברי - לא בדיוק. היא לא ידעה שהסתבכתי ונענשתי הרסתי את חייה-מישפחה שלי. אבל היא הכירה את אשתי, והייתה בבית. לא אמרתי לה שאני אלמן, וגם לא שאני גרוש. אבל היא ידעה שאני במצב כלכלי לא טוב. מביקוריה אצלי בבית. עד כאן.

נרשא המאבק: מופע "פידוט" סיוע לשיחור במירמה

וביקשתי רשות לכן, וד"ר אלפרד לוי מביית-החולים אמר לי: "למה לא?" התיחתי לצאת איתה לטיולים תודשיים שלוש אחריו שהיא באה.

הייתי מטייל איתה לאיפה שהייתה אומרת לי. פעם היא הייתה אומרת: "תיקח אותי לבית-קפה". פעם הייתי לוקח אותה לעורך-הדיון שלה. הייתי אצלה בבית הרבה פעמים. חמש-שש פעמים. היינו ביחד בבית מסכימים שעה. הדבר הראשון שהיא הייתה עושה, כשהיניו מגיעים אליה הביתה, היא הייתה נשכבת על הספה ונחה עשר דקות. אחר-כך הייתה ניגשת לארון ומהליפה בגדי. היא תמיד רצתה משהו שילוה אותה הביתה, כדי לקחת תרופות וגר-ביים. רק ביגלל זה הצטרפתי אליה. מ- בחינה בריאותית, היא הייתה יכולה ללכת לבד.

עד כאן.

"כשאסגור את עיני..."

במשך עזרתו השיב העד לשאלות עורכי-הדין ישראל קנטור, מיישרד עורכי-הדין כספי ושות'. השיב סמו:

פעם שלחה אותי הגברת יוקל לרואה-החשבון סמואל, עם חבילת ניירות. אניני וזכר מה זה היה. נכנסתי אליו. הוא לקח את המיסמכים, אמר תודה. לא היכרתי אותו. יצא לי להיפגש איתו עוד מיספר פעמים. באחד הימים ביקשה ממני הגברת יוקל לקחת אותה אליו. הסכמתי ולקחתי אותה. יחילתי לה בחוץ. אחרי חצי שעה היא יצאה משם. לא התעניינתי במעשיה אצלו. כשהיא יצאה משם, היא אמרה לי: "כש אסגור את עיני, אתה תקבל מה שרשמתי

חליאביב לציין בפני השופט את עברו של אלברט סמו. עבר זה מכיל הרשעה בתיק של שש חמור. זה הואשם אלברט ב- עבירות של, הימום כדי לעשות פשע או עון, סיוע לשיחור במירמה, תיווך ב- שוחד, קבלת דבר במילמה בנסיבות מחי מירוד, עיסוק ברפואה על-ידי אדם בלתי- מורשה וסיוע לקבלת פטור משירות-ביט- חון. על חלק מעבירות אלה הוא הורשע בשנת 1969. ונידון לחקת-מאסר של חמש שנים.

באותה תקופה עבד אלברט סמו כאח בבית-החולים רמת-תרפא ברמת-גן. הוא עשה או מה שהוגדר על-ידי בית-הדין-מישפט המחוזי כ-שיטה להדיח חיילים, הרוצים להשתחרר מצה"ל, לביים התאבדות, ובכך העצה ההדרכה הוא היה מקבל סכומי כסף. לכל אחד מהחיילים היה מסביב כי מיקצת מהסכומים הוא חייב לחת לרוס-אים ולאחרים כשחוד. לכל אחד היה ממציא אבקה, אשר בבליעתה נרדם האיש והוא מוצא את עצמו - לאור מיכתב-ההתאבדות אשר השאיר - בבית-החולים, ושם עליו לשחק תפקיד של בלתי-שפוי, וכך הוא משיג שינוי בכשרו לשרת ב- צבא ושיחור משירות סדיר.

נגדים מגואלים בדם

חד המיקורם שבגינם הורשע אל- ברט סמו, היה מיקרהו של החייל שלום גרבי.

לגרבי נודע, כחודשיים אחרי חילו, כי אלברט סמו יכול לסדר שיחורים מצה"ל. הוא פנה אל סמו, שילם לו סכום של 2500 ל"י. סמו טען בפניו כי מרבית הסכום מיועד לשיחור רופאי הוועדה הרפואית של צה"ל, המעניקה שיחורים.

אחר-כך אמר סמו לגרבי לשכור חדר ללינת-לילה במלון ITD ברמת-גן, והכתוב לו שני מיכתב-התאבדות, שלפיהם החליט גרבי, כביכול, לשים קץ לחייו בבליעת 35 כדורי-שינה, ומבקש להחזיר את צידו הצבאי ליחידתו. סמו נתן לגרבי בבלוע אבקה, שלדבריו טחן אותה מכדורי-שינה. הוא הודיע לו שיתעורר רק בבית-החולים, וכך גם אירע.

למחרת בשעות הבוקר ניסה בעל המלון להעיר את גרבי, כשלא הצליח בכך, נתקל במיכתב-התאבדות והזעיק מגן-דויד. גרבי התעורר בבית-החולים. הוא נבדק שוב ביד, ועדה רפואית צבאית שהחליטה, עקב ניס-יון-התאבדות שלו, להוריד את סוג ה- בריאות שלו. הוא שוחרר מצה"ל חודשיים וחצי אחרי שגויס.

מביקרהו של החייל עאבד סבה היה העסק מסובך יותר, שכן סבה לא יכול לכתוב מיכתב-התאבדות. הוא לא ידע לכתוב. תמורת 3000 ל"י, הוריד אותו אלברט סמו לגדל זקן, לקנות בגדים מגור-אלים בדם מחנות של שוחד-עופות, ולכיד לשחק איש מסורף.

באחד הערבים נטל אותו לצומת בילו, שם יזם את פניו של סבה, שם לו בר-כיסוי פקקים וקליפות, חלבישו את ה- בגדים המגואלים בדם. אחרי שהוריד לו לשחק תפקיד של משוגע, נתן לו בבלוע שתי כסיות אבקה שהרדימתו. סמו אמר לסבה שיירדם 24 שעות, אבל זה התעורר רק אחרי שלושה ימים בבית-החולים. גם הוא שוחרר מצה"ל, אחרי שנקבע, חשש של סכיזופרניה עם התקפים אפילפטיים. סמו נפל לבסוף בסח, כאשר המישרה הציבה לו מארב. היא שלחה אליו חייל כדי שיבקש ממנו להשחרר, ובשעה שסמו מנה את הכסף שהביא לו החייל תמורת השיחור, הוא נתפס בידי השוטרים, הוע-מד לדין הורשע.

אחרי שלוש שנות מאסר שוחרר אלברט סמו מהכלא וחזר לשמש כאח רחמן בבית-חולים. הוא התקבל לעבודה בבית-החולים הפרטי דנציגר בתל-אביב, שם פגש את אדלתיד יוקל, בת ה-80.

האם אומנם התאהבה בו הישישה עד טירוף, וזמזום כך החליטה להוריש לו את מרבית רכושה? האם לא יכולה לעמוד בפני תאוותיה המיניות, כפי שטוענת אוניברסיטת תל-אביב, והייתה מוכנה להוריש לאלברט סמו את רכושה, כדי שישפס אותה מבחינה מינית? או שמא הייתה כאן מוזימה, וליידי יוקל הישישה כתבה את צוואתה האחרונה כשי היא מסוממת? זאת יצטרך לקבוע בית-הדין-מישפט המחוזי, הממשיך עדיין לדון בפרשה ולשמר את פרטיה.

המתחש שם. אליהו בן-שמאל וחבריו מסרו למישרה תלונות מפורטות, וניצב מישנה בנימין יזגל הורה לחקור, למרות שיחה טלפונית אליו מאת שריהביטחון עצמו, שמעון פרס. גם ראש אגף-החקירות במישרת ישראל, ניצב יעקב קומי, אישר במכתב אליהו בן-שמאל, כי המישרה החלה חוקרת בתלונות.

הדג מסריח מהראש

תלונות שהוגשו למישרת מתייחסות לפרשת זיוף תבחירות למועצת העובדים של התעשייה-האווירית, הנשית לת משך כל השנים עליו נאמנו של בן-יוסף, שמואל קלישס, הן מתארות את פרשת המלאי של צרכנייה-העובדים ש-עלם; התלונות מספרות על שיתות-טלפון ללא הגבלה לעובדים בדרגות הגבוהות; על חלוקת-דלק חשופית הגורמת למיטחור בתלשייה-הדלק; על בונוסים בסכומים גבו-הים (57 מיליון לירות בשנתיים האחר-נות) שהולקו לעובדים שונים, להשתתפת-לדיבריהם, משכורת ממוצעת של בעל-דרגה 4 ומעלה היא למעלה מ-6000 לירות לחודש. קיימת קנוניה מאורגנת לתשלום עבור שעות נוספות פיקטיביות, בשבתות או במישרות. כך, למשל, בתקופת המיל-המה רשמו לכל העובדים עבודה של 24 שעות רצופות. על השעות הנוספות ה-פיקטיביות נמסרו מיסמכים למישרה. אגב, ההנהלה ניסתה למצוץ את התלונות בטענה כי "כלנו בסירה אחת".

העובדים מגזינים למתן שירותים לנשי המנהלים וסגניהם. לכל מנהל מחזשים את הרכב מדי שנתיים. לכל סמנכ"ל יש נהג פרטי. לבן-יוסף, אגב, שלוש מכוניות צמודות: שתי וולוו, ואימפאלה. במישרת-המנהלים יש משרתים פרטיים להגשת כיבודים.

ויש גם סתם בדריס לאיברורים. מדוע משופץ מרבית הרכב הפגוע של המיפעל דווקא במוסך אחד בירפו? מדוע עוברים ענייני התרבות והארגון, ברובם, דרך מישרד-ארגון אחד? כימעט בכל בית של עובד התעשייה-האווירית מצוי רכשו של המיפעל בשווי של כמה עשרות לירות. כל אחד לוקח אליו צרכי-מישרה, או חלקים. אם להכפיל זאת ב-18 אלף עובדים, מתקבלים מיד מיספרים גדולים מאד. כל עובד עושה זאת, כיוון שהוא רואה כי מנהליו וראשו מגזלים את התעשייה-האווירית לתועלתם הפרטית וזגשים בה כבתוך שלהם, כשהם מחויים דוגמת.

כאשר אשר בן-יוסף בנה לעצמו וילה מהודרת בסביון, ברחוב הגוף 28, לא היסט לדע לקחת לעבודת-הבנייה עובדים של התעשייה-האווירית. פורמלית, בוודאי יחד ייב את חשבונו בהוצאות, כשם ששומר שילם את תיקוני הסירה אחרי שנה וחצי. כמה הייתה עולה הבנייה לבן-יוסף, אילו לקח עובדים רגילים, בחוץ?

כאשר נשאל מדוע עשה זאת, השיב כי למנהלים הבכירים של התעשייה-האווירית אין זמן לראו לעניינים הפרטיים שלהם. כל זמנם קודש למיפעל, ולכן מוצדק שיעסיק בכך את עובדי המיפעל שהוא מנהל. אם מישהו זקוק לדוגמה של הסתבות אמיתית - כאן היא.

הדג מסריח מן האש. השתו של בן-יוסף אינה יכולה לדאוג לבית, כיוון שעליה לבטח את עובדי המיפעל (לשבתם, כמוכן). בתו והתנו עוסקים בענייני התעשייה-האווירית. ולא די בכך שהוא וכל מישפחתו חיים היטב על חשבון המיפעל, הצורך מדוי-שנה 1.3 מיליארד לירות מתקציב מישרד הביטחון, אלא שהוא מעז להעסיק עובדי של המיפעל, האמורים לייצר את הכפי, בתיקוני קירות הווילה שלו.

וכל הוזהמה הזאת מתרחשת מזה 22 שנים, ברישיגלי! קבוצה של אנשים השתלטה על מיפעל ביטחוני, מוצצת את תקציבי הביטחון, תוך גיהול כושל ה-גורם להפסדי-עקב ולהשתתת המידות בכל המערכת של התעשייה-האווירית כולה. ועתה, כאשר נמסה ראש-הממשלה לקצץ בתקציב-הביטחון, מפטר בן-יוסף את עובדי הכפיר במקום את שמשי ומשרתיו ה-אישיים. פעם אמר הפילוסוף צימנואל קאנט, כי הרצון החופשי הוא הדבר היחיד הבלתי-קונבל בעולם. התעשייה-האווירית הישראלית הוכיחה, שגם לחוצפה אין גבול.

(בשבוע הבא: כך חובל ייצור ה"כפיר")